

KVENNAHREYFING ÖRYRKJABANDALAGS ÍSLANDS

Kröfuskjal fatlaðra kvenna til Alþingis

Lagt fram 17. nóvember 2015

#ÉgErEkkiEin

Í ljósi þeirra atburða sem áttu sér stað á Nýja-Bæ, rannsókna sem liggja fyrir um háa tíðni ofbeldis gagnvart fötluðum konum, brotalamir réttarkerfisins, þá miklu aðgreiningu sem fatlaðar konur búa við og reynslu okkar allra af margþættri mismunun og ofbeldi í íslensku samfélagi, gerum við eftirfarandi kröfur til Alþingis.

1. Að þingmenn geri sér grein fyrir að við erum mennskar. Við erum ekki kynlausar, úrhrök og afgangsstærð, eilíf börn eða ófærar um að hafa skoðanir, tala máli okkar og lifa sjálfstæðu lífi þó sumar okkar þurfi til þess mikla aðstoð. Þó svo að við deilum sameiginlegri reynslu af fötlunar- og kynjamisrétti erum við ólíkar, t.d. eru sumar okkar með sýnilegar skerðingar og aðrar með ósýnilegar skerðingar. Mikilvægt er að við fáum rými til þess að skilgreina okkur sjálfar. Við höfum þurft að lifa í þögn alltof lengi yfir kynferðisofbeldi, andlegu ofbeldi, líkamlegu ofbeldi, efnislegu ofbeldi, stofnanaofbeldi, þvingunum, vanrækslu, hatursglæpum, kerfislægu ofbeldi og menningarbundnu ofbeldi. Það er m.a. hlutverk þingmanna að nota valdastöðu sína til þess að leggja sitt af mörkum við að binda enda á þá ofbeldismenningu sem einkennir líf okkar. Aðgerðarleysi ykkar stuðlar með beinum hætti að ótímabærum dauðsföllum okkar sökum ofbeldis sem þrífst í aðgreiningu.
2. Að þingmenn aðstoði ráðherra að skilja ábyrgðarsvið sitt og veiti þeim aðhald og eftirlit. Innanríkisráðherra ber ábyrgð á mannréttindamálum sem þýðir að hennar verksvið er að vinna að framgangi réttlátari löggæslu og dómskerfis fyrir fatlaða brotþola ofbeldis og fullgildingar Samnings Sameinuðu þjóðanna um réttindi fatlaðs fólks. Félags- og húsnæðismálaráðherra fer með yfirstjórn í málefnum okkar og ber því ábyrgð á ytra eftirliti og því að setja reglugerðir um tiltekna þjónustu til þess að tryggja öryggi okkar. Jafnframt þarf hún að ljúka við að vinna að lagaumgjörð um notendastýrða persónulega aðstoð.

3. Að þingmenn beiti sér af krafti fyrir fullgildingu Samnings Sameinuðu þjóðanna um réttindi fatlaðs fólks og að þeirri vinnu verði lokið fyrir 30. mars 2016 en þá eru níu ár síðan Ísland undirritaði samninginn.
4. Að þingmenn skilji að alþjóðlegar og íslenskar rannsóknir sýna að ofbeldi þrífst í aðgreinandi úrræðum og þar sem skortur er á aðstoð. Nauðsynlegt er að tryggja að notendastýrð persónuleg aðstoð verði lögfest sem eitt meginform í þjónustu við fatlað fólk óháð aldri og tegund skerðingar eins og alþjóðlegar hreyfingar fatlaðs fólks gera kröfu um. Þingmenn gátu sameinast einróma um þingsályktun þess efnis árið 2010 svo nú, fimm árum síðar þegar þjónustan hefur sýnt fram á fyrirbyggjandi gildi, er ástæða til að þingmenn sameinist einróma um lögfestingu hennar.
5. Að þingmenn tryggi að umbætur á réttarstöðu fatlaðs fólks séu unnar í fullu samráði og samstarfi við fatlað fólk af öllum kynjum og á öllum aldri. Einnig að þingmenn hvetji ráðuneyti, undirstofnanir þeirra og sveitarfélög til þess að ráða fatlaða sérfræðinga til starfa svo líklegra sé að umbætur þjóni tilgangi sínum. Jafnframt að stjórnmalaflokkar vinni markvisst að því að efla beina stjórnmalapáttöku fatlaðs fólks, einkum kvenna, og ráða til sín fatlað starfsfólk og sérfræðinga. Alþingi sem stofnun sýni einnig gott fordæmi og ráði sjálft fatlaða sérfræðinga til starfa.

Alma Ýr Ingólfssdóttir
Arndís Hrund Guðmarsdóttir
Ágústa Eir Guðnýjardóttir
Embla Guðrúnar Ágústsdóttir
Eva Þórdís Ebenezersdóttir
Freyja Haraldsdóttir
Guðbjörg Kristín Eiríksdóttir
Guðríður Ólafs Ólafíudóttir
Ingeborg Eide Garðarsdóttir
Iva Marín Adrichem
Kolbrún Dögg Kristjánsdóttir
Margrét Ýr Einarsdóttir
María Hreiðarsdóttir
Pála Kristín Bergsveinsdóttir
Rán Birgisdóttir
Sigríður Jónsdóttir
Snædis Rán Hjartardóttir
Soffía Melsteð
Sóley Björk Axelsdóttir
Steinunn Ása Þorvaldsdóttir
Þorbera Fjöl意思dóttir

Fatlaðar konur í Tabú og Kvinnahreyfingu Öryrkjabandalags Íslands